

Sygn. akt IV KK 212/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 177§2 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 czerwca 2018r., sygn. akt IX Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 22 stycznia 2018r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońców skazanego okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Brak podstaw do przyjęcia za trafne zarzutów postawionych w kasacji w pkt I a) i I b). Wbrew twierdzeniu obrony zarzuty podniesione w tej kwestii przez apelującego zostały w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego bardzo obszernie i szczegółowo omówione. Nie jest też tak, że Sąd ten ograniczył się do odesłania do wywodów Sądu Rejonowego z uzasadnienia jego wyroku, wręcz przeciwnie, Sąd Okręgowy dokonał własnego omówienia i przeanalizowania okoliczności sprawy.

Zasadniczymi elementami, które skutkowały przyjęciem zawinienia skazanego i przypisania mu sprawstwa czynu z art. 177§2 k.k., było ustalenie o podjęciu przez niego manewru wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, z przekroczeniem dopuszczalnej administracyjnie w tym miejscu prędkości. Sądy obu instancji wskazały na jakich dowodach ustalenie to oparły i przekonująco uzasadniły to. Brak zatem jakichkolwiek powodów, by przyjmować, że jest to ustalenie dowolne. Jest ono natomiast odmienne od przyjętej przez oskarżonego linii obrony, co jednak nie czyni tego ustalenia błędnym.

Brak też podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy obraził art. 201 k.p.k. nie dopuszczając dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Opinia ta zwłaszcza w zestawieniu z zeznaniami E. S., które zostały uznane za wiarygodne, rzeczywiście nie nasuwa wątpliwości.

W tej sytuacji, zarzut obrazy art. 433§1 i 2 k.p.k. oraz 457§3 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny.

Podobnie oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. Skoro Sąd I instancji uznał opinię biegłego za pełną, jasną i niesprzeczną, to nie miał powodu dopuszczania dowodu z innej opinii na te same okoliczności. Taką ocenę opinii biegłego T. S. podzielił Sąd Okręgowy, a zatem nie było powodu, by działał w tym zakresie poza granicami zaskarżenia.

Ewentualny zarzut w tym zakresie nie może zatem wykraczać poza art. 433 § 2 k.p.k., co skarżący uczynił w omówionym wyżej pkt I.

Zarzut z pkt II. b) w ogóle nie został uzasadniony, co utrudnia ustosunkowanie się do niego. Można zatem jedynie stwierdzić, że rzecz nie tyle sprowadza się do braku ujawnienia zeznań świadków M. G., K. M., W. P., J. G. i K. P. z postępowania przygotowawczego (czego w sposób jednoznaczny dowodzi protokół rozprawy z dnia 7 grudnia 2016r. – k. 301 – 307), co do oceny ich treści i tego, że z zeznań tych, zdaniem Sądu II instancji, nie wynika potwierdzenie tego, aby skazany podczas wyprzedzania E. S. cały czas poruszał się swoim pasem ruchu. Rzecz zatem sprowadza się do niedopuszczalnego w kasacji kwestionowania prawidłowości dokonania w tym zakresie ustaleń faktycznych.

W tej sytuacji, brak było podstaw do uznania zarzutów podniesionych w kasacji za zasadne, choćby w minimalnym stopniu. Przypomnieć też wypada,

że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Rozpoznanie natomiast skargi w szerszym zakresie, w istocie możliwe jest wyłącznie w sytuacji zachodzenia okoliczności z art. 439 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.